

Τὰ ἀνωτέρω ἀρκοῦσιν ὅπως ἐννοήσῃς ὅτι εἰς τὸ Ἑστιατόριον ἡ ὥρα δὲν ὑπῆρχε διὰ τὰς Κυρίας, διότι προλαβόντες κατέλαβον τὰς θέσεις οἱ κύριοι ἄνδρες.

Τοιαύτη δὲ ἀγρία συναυλία ἐγεννήθη ἐκ τοῦ κροταλισματος τῶν σιαγόνων, εἰς ὃ ἀνεμυγνύοντο αἱ ἰταλοελληνικαὶ φωναὶ τῶν ὑπηρετῶν :

— Ἐνα κεφάλι χήνας διὰ τὸν κύριον . . . Ἄ ! ὀλίγου δεῖν νὰ εἴπω ὄνομα.

— Ἐνα καρδινάλιον γάλοῦ διὰ τὸν κύριον.

Τόσον δὲ συγχρόνως κατὰβρεγμα λαρύγγων ὑπὸ καμπανίτου ἔνινε καὶ τόσαι ὦμαι εὐφρολογίαι ἀνέβλυζον, ὥστε τὰς κυρίας ὁ μὲν στόμαχος τὰς ὥθει πρὸς τὰ κομψὰ τραπεζάκια τοῦ Ἑστιατορίου, ὁ δὲ φόδος τὰς ἔτρεπεν εἰς φυγήν.

Καὶ ἐγεννήθη ἐν χορευτικώτατον πάνε—ἔλα.

Ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς glouttonnerie ἐνεθρονίσθη καὶ πάλιν ὁ Ἀρειοπαγίτης Β Ὡς ὁ Κουμουνοδούρος εἰς τὴν ἐξουσίαν, οὕτως αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι. Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ του εἰς ὅ,τι ἡδύνατο νὰ κολλήσῃ εἰς τὸν λάρυγγά του. Ἐπὶ τρεῖς δὲ ὁλοκλήρους ὥρας ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν ξεκολλήσουν. Ἀπὸ κατεβρόχθισε vegetalia, animalia καὶ mineralia ἀκόμη, ὥς ὁ σπάταλος ὅστις ἀρχίζει νὰ ῥίπτῃ τὰ χρήματα ἐκ τοῦ παραθύρου ἢ ὡς ὁ Νέρων ὅστις ἤθελε νὰ βλέπῃ τὴν Ῥώμην καιομένην, ἤρχισεν ὁ Ταμερλάνος νὰ καταστρέφῃ ὅλα τὰ καλλιτεχνήματα τῆς γλυκυσματοποιίας καὶ ἐνησμενίζετο ἐντεῦθεν μὲν νὰ τρώγῃ μίαν κεφαλὴν κρεμοπαγῆ ἵππου, ἐκεῖ ἕνα ὀβελίσκον σκολάτας, παρέκει τὴν στήλην τῆς Βανδώμης, τὸν Πύργον τῆς Πίσης ἐκ τσελατίνας, τὸν κρουνὸν τῆς κρήνης τοῦ Ἀγίου Πέτρου, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐγαργάλλειεν ὄχι πλέον τὸν οὐρανίσκον του, ἀλλὰ τὸ ὀπτικόν του νεῦρον. Ἐὰν παρεδίδετο τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ὁ στόμαχος του ἀνατετμημένος εἰς τὸν Ζολᾶ, βεβαίως θὰ κατεσκεύαζε καλλιτεχνικώτερον μυθιστόρημα τοῦ Venere de Paris.

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Ζολᾶ, ὁ Ζολοφάγος Βλάχος ἔλαβε μετὰ τὸν Ἀρειοπαγίτην τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐστιάσεως.

Τὴν τιμὴν τῆς πείνης τῶν γυναικῶν ἐξεδίκησεν ἡ χαριστάτη κόμησσα Δ * * *, ἀντιπροσωπεύσασα ὅλας τὰς πεινασμένας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Καὶ κατὰ τὸν χορὸν δὲ, ὅπου ἐν ἐκάστῃ αἰθούσῃ ὑπῆρχον πολλοὶ ὀπωροφόροι τράπεζαι, ἡ κόμησσα ἐπεδείξατο πολυτίμους τραγανιστικὰς ιδιότητας.

Τί πνεῦμα ἀνεπτύχθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἐξῆς σημείωσις ἣν μοι ἔδωκεν ὁ ἀρχιφροντιστὴς τοῦ κ. Σερπιέρη.

Ἦγοράσθησαν μποτίλλαι σαμπάνιας 760

Μᾶς ἔμειναν 37

Κατηναλώθησαν 703

Βίς ἕκαστον ἄνδρα, ἐὰν τοὺς ὑπολογίσωμεν 150, ἀναλογούσιν ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας καμπανίτας.

Γενναῖος καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ἀλλὰ γενναῖοι καὶ οἱ προσκεκλημένοι του.

Δὲν σὰς φαίνεται εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης ἐφαίνετο ἐξοδεύων ἀπὸ τὴν πελατεῖαν του καὶ ἡ πελατεία ἀπὸ τὰ δικά της ;

Ἄλλ' εἰς τὸ Κοτιλλίων, ἄρμ ! !

Οὐδέποτε εἰς Ἀθήνας εἶδον τόσον μεγαλοπρεπὲς Κοτιλλίων, ὅπερ εἶχε λάβει ὁψιν ἀχανοῦς καλειδοσκοπίου, εἰς ὃ παρήλαυον εἰκόνες μετ' εἰκόνας, φιγούραι μετὰ φιγούρας,

ἐντὸς δὲ τοῦ καλειδοσκοπίου ἦσαν ὡς θεαταὶ καὶ ὡς θεώμενοι οἱ χορευταί.

Τὸ κοτιλλίδιον μεταβάλλει τὴν δημιουργίαν εἰς χάος καὶ ἐκ τοῦ χάους πάλιν γεννᾶται ἡ δημιουργία. Ἡ μεγάλη θεὰ τύχη ῥίπτει τὰ βέλη της κατὰ τῶν μὲν, τὰ μειδιάματα της πρὸς ἄλλους. Ἐὰν ὀνομάζῃται Δημήτριος καὶ par dessus le marchè Καρ. . . . ἄνης καὶ σοὶ δίδηται ἐν ξίφος ἱπποτοῦ διὰ νὰ περάσῃς διὰ τῆς αἰχμῆς του ἕνα δακτύλιον, ἀποκάμνεις καὶ ἡττᾶσαι. Ἄλλ' ἐὰν εἶσαι πηδηχτὴ κυρία Μαλ. . . Ἄ ! θὰ ἔλεγα τὸ ὄνομά της καὶ θὰ μ' ἐρωτᾷτε ὅλοι καὶ ὅλαι αἱ κακεντρεχεῖς :

— Ἐπεςε καὶ πάλι ;

Τότε ἡ θεὰ τύχη σὲ κάμνει Ἡρακλῆν θύλυν καὶ μὲ τὸ κλειδάκι τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρει λύεις τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις δύο κρατουμένων.

Οἱ ἐρωτᾶς μετεβάλλονται εἰς παίγνια, τὰ παίγνια εἰς ἔρωτας, αἱ πραγματικότητες εἰς εἰκόνας, αἱ εἰκόνες εἰς γεγονότα, αἱ πεταλούδαι ἀπολύονται κατὰ πολύχρωμα σύννεφα, μπομπονιέραι ἀνοίγονται καλύπτουσαι θερμὰς καρδίας ὑπὸ χιόνος, ἐξόβερραι ἐξ ἀνθέων διανέμονται εἰς τὰς Κυρίας, ὅπως δι' αὐτῶν συλλάβωσι τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν στιγμῶν των, ἐνῷ χρεμετίζων ὡς ἵππος ὁ Πάνος Κολοκοτρώνης καὶ ἀληθῆς ouragan ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ἐν Πρεσέζῃ, ὅ,τι δὲν ἔκαμεν ἐν Κωνσταντινουπόλει—κατακτήσεις δηλαδή, κάμνει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σερπιέρη, ἀρπάζων ἀνὰ μίαν, ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς τὰς βαλλιστρίας καὶ περιδινῶν αὐτὰς εἰς τοὺς στροβίλους τοῦ βαλλισμοῦ.

Ἀλλὰ

Τὰ δάκτυλά μου ἀνάψανε
Ἀνάψαν οἱ σκαρμοὶ μου,
Φύσα βορρῖᾶ μου ἀπόστασα
Ἐσβύσθη' ἡ πνοή μου.

Δηλαδή δὲν ἐσβύσθηκε, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἀναμμένη. Σὰς ἔγραψα ὅμως τὸ ἔπος τοῦ Χοροῦ, μοὶ μένουν τώρα τὰ ἐπεισόδια. Αὐτὰ ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς **«Μὴ χάνεσαι.»**

Κρί-κρί.

ΜΩΡΕ ΚΥΤΤΑ ΝΟΥ !

Νὰ τὴν πάρουν οἱ διαβόλοι,
Κι' ἄς μὲ συμπαθᾷ,
Ἡ χαρὰ, τὸ ξέρουν ὅλοι,
Σιν κρασί μεθᾷ.

Κι' ὁ θεὸς ποῦναι κεφάλι
Μὲ μυαλό γερό
Εἶδε πῶπρεπε νὰ βάλῃ
Στὸ κρασί νερό.

Κ' ἔτσι τῶν ματιῶν τὴ βρούσι
Μᾶς φιλοδωρεῖ.
Ὅποιος θέλει ἄς μεθύσῃ
Τώρα σὰν μπορῇ.

Μὰ ἡ πίκρα μου εἶν' ἄλλη :
Τὸν παλὸ καὶρὸ
Εἶχαμε νερό, μὰ πάλι
Καὶ κρασί γερό.

Τώρα ποῦ κρασί, ποῦ γέλοια ;
Μωρὲ κύττα νοῦ !
Φυλλοξέρα καὶ τ' ἀμπέλια
Θάχουν τ' οὐρανοῦ.

Νίκος.